

РЕШЕНИЕ

№ 786

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Мария Райкинска

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20231001000868 по описа за 2023 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.258 и сл. ГПК е образувано по жалба на К. И. И. от гр.***, чрез адв.А. К. от АК Пловдив насочена против Решение № 1026/14.08.2023 г., постановено по т.д. № 2655/2021 г. по описа на СГС, ТО, с което са отхвърлени изцяло предявените от въззивника против И. Н. С. от гр.*** обективно съединени искове, както следва: 1/иск с правно основание чл.95 ЗАПСП, във вр. с чл.95а от с.з. за заплащане на обезщетение в размер на 5 000 лева за претърпени имуществени вреди в периода 01.07.2020 г. – 06.12.2021 г., представляващи пропуснатата от въззивника възможност да реализира авторско възнаграждение от сценария на филма „Спекуланти“; 2/ иск с правно основание чл.95 ЗАПСП във вр. с чл.95а от с.з. за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лева, изразяващи се в страдание от нахърняване на репутацията и името на К., неприятни емоции от нарушаване на авторското му право по отношение на сценария на филма „Спекуланти“, нарушаване целостта на произведението, чрез преработване на сценария, включване на нови сцени и персонаж, което разпространение и преработване на сценария е извършено без съгласието на автора в периода 01.07.2020 г. – 06.12.2021 г.; 3/иск с правно основание чл. 95б, ал.1, т.2 ЗАПСП за преустановяване на неправомерното използване на сценария на филма „Спекуланти“ и 4/ иск с правно основание чл. 95б, ал. 1, т. 6 ЗАСПС за постановяване разгласяване за сметка на нарушителя на диспозитива на решението на съда в два всекидневника и в определен от съда часови пояс на телевизионна организация с национално покритие.

Във въззивната жалба на първо място се поддържа нищожност на обжалваното решение, поради особено съществен порок, изразяващ се в абсолютна неразбираемост на волята на съда и поради тежко неразбиране и противоречие с нормативната рамка на ЗАПСП, в нормите му на чл.8, ал.2, чл.41 и чл.42 от с.з.

В условието на евентуалност се твърди решението да е неправилно, поради постановяването му в противоречие с материалния закон – ЗАПСП и ЗЗД, както и при

съществено нарушение на съдопроизводствените правила - едностранчива и превратна преценка на приобщените доказателства, вкл. за необоснованост.

Поддържа се първоинстанционният съд да не е установил точно релевантните за предмета на спора факти относно авторството по отношение процесния сценарий и участието на ответника-въззиваем в процеса на редактирането му, а не на създаването му, както и липсата на съгласие от страна на съсценаристите по реда на чл.8, ал.2 ЗАПСП да припознаят ответника като „съавтор“.

Навеждат се доводи да е налице служебно задължение на съда да следи за нищожността на определени договорни клаузи, каквото задължение е имал и СГС по отношение на приложените по делото договори, сключени между въззивника и продуцента „Корунд - Х“ЕООД, както и между последния и ответника.

Твърди се въззивникът да не е прехвърлял „Исключително“ авторските си права на продуцента „Корунд Х“ЕООД с договор, поради което и последният не можел да променя създаденото от автора произведение, нито да привлича трети лица като съавтори. Обратно застъпената теза от първоинстанционния съд противоречала на материалния закон в нормата му на чл.42, ал.1 ЗАПСП, според която дори в хипотеза на договор за поръчка авторът на произведението остава такъв. Тълкуването на последната, според въззивника, сочело че ЗАПСП не позволява трансактивен ефект на авторски права, а само учредяването на лицензионни права - т.е. на право на ползване. Затова и уговорка в противната насока противоречала на закона и била нищожна по арг. от чл.8, ал.2 ЗАПСП и чл.15, ал.1, т.1 ЗАПСП и чл.16 от с.з.

В случая сценария на филма „Спекуланти“, чийто съавтор е въззивникът, би преработен от въззиваемия без съгласието на автора К. И., не е признато изрично авторството на последния, не били посочени имената му и не било поискано разрешение за използването на произведението в променения му вид, не били платени авторски права.

Затова именно на автора се дължало обезщетение за причинените му имуществени и неимуществени вреди.

Поддържа се първоинстанционният съд да е допуснал смесване на базисните понятия в авторското право „автор“ и „носител на сродни на авторските права“, какъвто бил продуцентът. Последният не бил автор, а само ползвател на авторски права, поради което и не можел да решава кой да стане съавтор на авторите, т.к. не можел в лично качество да даде съгласието, което само авторите могат да дадат изрично и писмено на „новия съавтор“.

Като се оспорват изводите на първоинстанционния съд в казуса да е налице хипотезата на чл.42 ЗАПСП, т.к. процесното произведение - сценарий за филм, не е създадено по поръчка, вкл. на продуцента, нито в хипотезата на трудово правоотношение, се твърди въззивникът като съавтор, който не е изразявал лично и писмено съгласие въззиваемият да се счита съавтор на създаденото от него произведение, да е надлежно материално легитимиран по предявените искове, както и същите да се основателни.

Като правен резултат от подробно развитите оплаквания се иска от настоящата инстанция отмяна на атакуваното решение в неговата цялост и по съществото на спора отхвърляне на уважаване на предявените искове в пълния им претендиран размер.

В отговора по тази въззивна жалба насрещната страна е оспорила развитите в нея доводи и поддържа правилност на първоинстанционното решение.

Оспорва твърденията на въззивника даването на съгласие за промяна на произведение да става лично от автора, а не от продуцента и поддържа от своя страна горният извод да не следва от императивна норма на закона, а в казуса и да са опровергава от приобщените доказателства.

След запознаване с данните по първоинстанционно дело решаващия състав съобрази

следното:

СГС е бил сезиран с предявени при условието на обективно кумулативно съединяване искове с правно основание чл.95, ал.1 ЗАПСП, във вр. с чл.95а от с.з., от К. И. И. против И. Н. С..

В обстоятелствената част на исковата молба са изложени твърдения, че като финансов експерт ищецът решил да създаде сценарий за филм, касаещ банковия и финансовия сектор, който да е на съвременна тематика. Така през януари 2017 г., съвместно с лицето Н. Х. провели серия от срещи с лица, които да работят за реализацията на филма. Грубата идея около която се разработва сюжета била предложена от ищеца и той започнал да я разписва.

Към проекта са привлечени и други лица - братът на ищеца М. И. и Г. К. - режисьор. Първият синопсис бил завършен на 19.03.2017 г., като същият бил доразвит по-късно само от К. И. /предложенията на други лица за промяна на първоначално предложения сюжет и герои не били приети/. В резултат на тази творческа работа сценарият бил напълно готов през есента на 2017 г., когато по предложение на Н. Х., със същия се кандидатствало за финансиране в Националния филмов център /НФЦ/, с идеята субсидията от него да е осигури основното финансиране от филма, а останалата част да се финансира в копродукция от фирмата на Н. Х. „Корунд-Х“ЕООД, продуцентската къща на К. и М. И. - „Кадре“, както и „Меджикшоп“ООД.

За да отговори на високите художествени стандарти за получаване на финансиране от НФЦ ищецът решил да включи в процеса по съставянето на сценария и сценариста А. Ч., а по идея на И. към първоначалния вариант на сценария бил добавен и ключов елемент за сюжета на филма - финансова сделка, около която се развива същинската „трейдърска“ част на историята. С тези нови елементи сценарият бил завършен на 21.03.2018 г., в съавторство между ищеца и А. Ч. и били подадени документи пред НФЦ за държавна субсидия. Такава сценарият получил след редакцията от 11.11.2019 г.

През месеците юли и август 2020 г., когато течала подготовката на снимачния процес и търсене на допълнително финансиране, се провела среща ищеца и ответника. На нея именно последният се запознал със сценария и давал препоръки за подобрения във финансовата терминология и някои технически аспекти на трейдърството, но без да му е възлагано редактирането на сценария и без неговите предложения да минат последваща преработка, корекция и одобрение от страна на продуцента на филма М. И..

През 2021 г. с оглед появила се възможност за външно финансиране на продукцията, чрез привличане на рекламодатели, на които са дадени опции за продуктово позициониране във филма, без съгласието на двамата сценаристи- съавтори А. Ч. и К. И. и по инициатива на ответника били презаснети няколко епизода във филма, с което незаконно бил променен както сценария, така и целия филм. Освен това през м.октомври 2021 г. С. дал интервю в медиите, в което заявил, че е сценарист на филма и като такъв участва в творческия процес по неговото създаване. Направил и страница на филма в IMDB - най-реномирания сайт за филми, като е посочил и себе си и Ч. за сценаристи.

Твърди се чрез тези си действия ответникът да е нарушил правата на ищеца да бъде признат за автор на произведението, да се посочи името му, като автор, да се запази целостта на произведението и същото да се ползва само с позволението на автора, изразяващо се в преработка на филмово произведение. В резултат на нарушението ищецът претърпял имуществени и неимуществени вреди, всяка от които в размер на по 5000 лева.

Поискал е съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати обезщетение за тези вреди в посочения размер; да преустанови нарушението и да разгласи диспозитива на съдебното решение.

В отговора по исковата молба ответникът, чрез процесуалния си представител, е оспорил предявените искове, като на първо място е поддържал тяхната недопустимост. Твърди чрез посочването му като сценарист във финалните надписи и в киноафиша на филма същият да е изпълнило хипотезата на чл.6, ал.1 ЗАПСП, поради което и за ищеца бил налице единствено правен интерес да предяви отрицателен установителен иск по чл.124, ал.1 ГПК, че ответникът няма качеството на сценарист на фирма „Борсови играчи“. Успешното провеждане на този иск била предпоставка за допустимостта на исковите по

чл.95 ЗАПСП, но спрямо външни за съавторите лица, но не и в отношенията между съавторите.

Отделно се поддържа поради съавторството на сценария да е налице хипотезата на задължително необходимо другарство между съсценаристите на процесния филм. В случаите били предявен само от един, което сочело на тяхната нередовност.

В условието на евентуалност поддържа неоснователност на предявените искове с твърдения, че ищецът не е материално легитимиран да претендира нарушение на права по чл.15, ал.1, т.5 и чл.18, ал.2, т.2 и т.8 ЗАПСП върху процесния сценарий, т.к. с договор за реализация на пълнометражен игрален филм с работно заглавие „Животински бесове“ от 09.01.2019 г. ги е отстъпил за изключително ползване на продуцент на фирма „Корунд Х“ ЕООД. След като отстъпил изключителното право за ползване на произведението, авторът не можел сам да го използва по начина, за срока и на територията, уговорени в договора, нито да отстъпва права на трети лица.

Като не е оспорил фактическите твърдения на ищеца, че е съавтор на сценария на филма „Борсови играчи“, както и че този факт е виден от титулната страница на версиите на сценария, се поддържа същият да е отстъпил всички свои прехвърлими авторски права върху първия сценарий на филма, в т.ч. и правото да иска запазване на целостта на произведението и да се противопоставя на всякакви промени в него на продуцента „Корунд Х“ ЕООД. Именно това дружество, а не ответника, имало качеството на ползвател по смисъл на § 2, т.6 от ДР на ЗАПСП.

Освен това като страна по договор от 09.01.2019 г. ищецът се съгласил изрично с правото на продуцента да ангажира редактори и драматургични консултанти, които да допълват сценария, а в чл.12 от същия договор изрично били упоменати правата, които остават в патримониума на ищеца съсценарист, сред които не било запазване целостта на произведението. Според чл.11 от този договор ищецът прехвърлил всички свои авторски права върху произведението в максимален обем. С друга норма от договора - чл.7 страните се съгласили и че продуцентът може по своя преценка да ангажира редактори и драматургични консултанти, като им възлага създаването на отделни части или елементи на произведението. Именно посочената хипотеза се осъществила в случая, доколкото ответникът бил поканен от ищеца, а в последствие - от продуцента на филма, като драматургичен консултант на продукцията. Ето защо той нямал качеството на ползвател на чуждо произведение, който да дължи възнаграждение за това ползване, в качеството на член на творчески екип, ангажиран от продуцента да нанесе корекции и да надгради сценария.

Исковите за присъждане на обезщетения за причинени имуществени и неимуществени вреди се оспорват освен по основание, и по размер.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на атакуваното решение в неговата цялост /обжалва се изцяло/ и прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност, посочени във въззивната жалба, приема следното:

Обжалваното решение на СГС е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма, по редовно предявени искове.

По последните страните по делото са надлежно процесуално легитимирани /с оглед твърденията на ищеца/, за които, предвид наведените от него доводи, че е носител на авторско право по отношение на закрилян от материалния закон обект, е налице правен интерес от предявяване на процесните искове за присъждане на обезщетение за нарушение на авторските му права, както и за преустановяване нарушаването на същите.

Решаващият състав счита неоснователни оплакванията за нищожност на първоинстанционния съдебен акт, поради „тежкото му неразбиране и противоречие с нормативната рамка на ЗАПСП“, довели до абсолютна неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде изведена и по пътя на тълкуването.

По същество тези оплаквания са за неправилност на съдебния акт, поради материалната му незаконосъобразност, като следва да се посочи изрично, че волята на

първоинстанционния съд е ясна и разбираема - прието е, че предявените искове са неоснователни, т.к. към 08.08.2020 г. продуцентът и притежавал, поради отстъпването му от ищеца-носител, изключителното право на автора да променя сценария на филма, което право валидно е прехвърлил на ответника, с наемането му като редактор и драматургичен консултант на сценария.

Разгледани по същество оплакванията за неправилност на първоинстанционното решение, поради неправилно приложение на материалния закон въззивната инстанция намира за неоснователни, по следните съображения:

Страните по делото не са спорили и се установява еднозначно от анализа на приобщените по делото доказателства, че ищецът-въззивник е съсценарист на сценарий за филм с работно заглавие „Животински бесове“, променено в последствие на „Спекулатни“/“Борсови играчи“.

Че именно К. И. е създал и доразвил идеята на сценария до степен да създаде като завършен такъв, който да получи реализация на игрален филм с производствен бюджет, определен от Националния филмов институт в размер на 600 000 лв., се установява безспорно от Заповед № 135/29.11.2018 г. на изп.директор на НФЦ.

В последната изрично са посочени лицата, носители на авторско право по отношение на този проект за пълнометражен игрален филм - сценаристи - А. Ч. и К. И., режисьор - Г. К., продуцент - „Корунд Х“ЕООД - Х. Х..

В качеството си на сценарист въззивникът-ищец е посочен и в разпространените в публичното пространство рекламни материали - съобщения в електронните медии и афиши, разпространени по повод премиерата на филма.

Фактът, че К. И. е участвал като съсценарист в създаването на филма не се оспорва и от ответника-въззиваем /л.4 отговора на исковата му молба/.

Предвид гореизложеното решаващият въззивен състав съобрази нормата на чл.3, ал.1, т.4 от ЗАПСП, която категорично определя филмът като обект на авторско право. Поради спецификата на това художествено произведение, текстът на чл.62, ал.1 ЗАПСП определя по изричен и изчерпателен начин лицата, носители на авторското право по отношение на филм, а именно - режисьор, сценарист и оператор.

И т.к. чл. 5 от ЗАПСП дефинира, че носител на авторското право е авторът - физическото лице, в резултат на чиято творческа дейност е възникнало произведението, а нормата чл.6, ал.1 ЗАПСП пък сочи до доказване на противното за автор да се смята лицето, чието име или друг идентифициращ знак са посочени върху произведението по обичайния за това начин, настоящата инстанция приема, че ищецът е установил в хода на производството при условието на пълно и главно доказване фактът да е съсценарист на процесния филм и в това му качество - да е носител на авторско право по отношение на създаденото като краен резултат аудио-визуално произведение - филм.

С предявените от него искове същият обаче търси закрила не на съавторските си права върху готовото художествено произведение – филм, а само върху сценария за същия.

Решаващият състав приема, че последният също е закрилян обект на авторското право по арг. от чл.3, ал.1, т.1 ЗАПСП, като литературно произведение, което има самостоятелно значение и вън от филма като сложно художествено произведение.

Аргумент за последното може да се почерпи и от нормата на чл.62, ал.2 ЗАПСП, според която авторите на диалога и на вече съществуващата литературна творба, по която е създадено аудио-визуалното произведение, запазват авторското си право върху своите произведения.

По отношение на това му закриляно от закона право анализът на доказателствата по делото установя, че в това му качество - на сценарист, К. е сключил на 09.01.2019 г. договор с „Корунд Х“ЕООД, посочен в договора като „продуцент“.

Доколкото съдържанието на постигнатите между страните съглашения, с оглед определените престации за всяка една от тях, а не посоченото наименование на договора или на качество на страните по него са определящи за правната му природа, според решаващия въззивен състав обсъденият такъв съдържа характеристики на договор по чл.36 ЗАПСП за

отстъпване използването на литературното произведение – сценарий от неговия автор, както и на договор по чл.63 ЗАПСП за създаването и използването на готовото произведение – филм. Така в чл.1 от договора страните са определили предметът му като реализацията на пълнометражен игрален филм с работно заглавие „Животински бесове“, с посочени автори - съсценаристът и страна по договора И., съсценаристът А. Ч. и режисьор Г. К. и работни параметри - носител и продължителност на филма.

Част от съдържанието на престациите по него, макар и не непрецизно формулирани също са относими като към договор по чл.63 ЗАПСП.

Според постановената задължителна практика на касационната инстанция касателно договора по чл.63 ЗАПСП, споделима и от настоящия състав/ Решение № 92 от 26.03.2021 г. на ВКС по т. д. № 231/2019 г., I т. о., ТК, Решение № 112 от 2.08.2017 г. на ВКС по т. д. № 1771/2016 г., I т. о., ТК/, нормата на чл.62, ал.3 ЗАПСП съдържа легална дефиниция на понятието продуцент - физическо или юридическо лице, което организира създаване на произведението и осигурява финансирането му.

От дефиницията се извежда продуцентът да е правноносител - лице, което инвестира в права и впоследствие възстановява инвестицията си чрез реализиране на печалба от лицензиране на права за използване на аудиовизуално произведение.

За разлика от автора на произведението, обект на неговото /на продуцента/ сродно право е първоначалният запис на аудиовизуалното произведение и копията получени в резултат на този запис.

Приема се всяка от страните по договора по чл. 63, ал. 1 ЗАПСП да дължи повече от една престации, при това - с различна характеристика в периода до създаване на аудиовизуалното произведение и след това.

Съавторите дължат предоставяне резултата от творческия си труд по създаване сценария, респ. режисирането и заснемането на филма, но също, с оглед предоставените на продуцента изключителни права за използване на произведението, дължат отрицателната престация, след създаването му да не използват същото по начина, за срока и на територията, уговорени в договора, нито да отстъпват това право на трети лица /чл. 36, ал. 2 ЗАПСП/.

Продуцентът от своя страна дължи организирането и финансирането на филма, както и отрицателната престация да не използва аудиовизуалното произведение, след създаването му, в разлив със съдържанието на отстъпените му имуществени права, доколкото всеки от съавторите би могъл да му отстъпи не целия обхват имуществени права по чл. 18, ал. 2 ЗАПСП или да ги отстъпи с различно времетраене или териториална ограниченост, както и да не използва произведението по начин, накърняващ неимуществените права на съавторите.

Това поведение продуцентът дължи на съавторите именно на основание сключените с тях договори по чл. 63, ал. 1 ЗАПСП, квалифицирани като първични, спрямо последващо сключваните от него с вторични ползватели.

С обективизирането на филма възниква съавторството на лицата по чл. 62, ал. 1 ЗАПСП и настъпва прехвърлителното действие на договора по втория му, макар неразривно свързан с първия, предмет – предоставянето на права за използването на филма.

Няма спор между страните и е установимо от данните по делото, че готовият резултат – заснетият филм, е бил постигнат.

В конкретния случай, видно от предмета на договора от 09.01.2019 г., с него страните освен съглашения в горната насока /за създаването и разпространението на готов продукт – филм/, са постигнали и съглашение съсценаристът да отстъпи на продуцента изключителна авторски права и отделно върху сценария за филма в техния пълен обем – т.е. постигнали са писмено съглашение и по смисъла на чл.36 ЗАПСП.

Съобразно цитираната разпоредба, с договора за използване на произведението авторът отстъпва на ползвател /без значение дали е физическо или юридическо лице/ изключителното или неизключителното право да използва създаденото от него произведение при определени условия.

В случая видно от съдържанието на договора, правата върху сценария са отстъпени от автора за използване от насрещната страна „Корунд Х“ЕООД, като изключителни, в техния пълен обем, при конкретно уговорените условия относно дължимото се възнаграждение на автора и зачитането на неговите неимуществени права.

Доколкото приложимият материален закон не е установил друго в императивен порядък, според решаващият състав няма пречка авторът и юридическо лице, което действа и като продуцент, да постигнат съглашения по смисъла на чл.36 ЗАПСП и по чл.63 от с.з. в един писмен документ – договор, в който ясно се посочат дължимите престации от всяка една от страните.

В този смисъл и поддържаното от въззивника за нищожност на процесния договор, поради противоречието му с материалния закон – ЗАПСП, са несъстоятелни.

Вярно е в тази връзка, че ЗАПСП не познава трансактивния ефект на авторските права, но същият, както се посочи по-горе, познава и урежда правната фигура на отстъпване на тези права /чл.36 ЗАПСП/, при разписаните в него условия.

А в случая писмените доказателства по делото – обсъждания договор, за който въззивникът не отрича да е сключвал, установяват авторът на сценария лично да е отстъпил на ползвателя изключителното право да използва произведението му – сценарий за филм, изрично, писмено и за определен период от време.

Ето защо и по арг. от чл.36, ал.2 ЗАПСП след сключване на договора и за периода на неговото действие не може сам да използва произведението си /сценария/ нито да отстъпва това право на трети лица.

Т.к. чл.18 ЗАПСП установява авторът да има изключителното право да използва създаденото от него произведение, в т.ч. и да го преработва и синхронизира, да го приспособява и да внасянето на всякакъв вид промени в произведението, вкл. за създаване на ново, производно от него произведение /чл.18, ал.2, т.8 ЗАПСП/, след отстъпване изключителните права за ползване върху сценария от въззивника на „Корунд Х“ЕООД, упражняването и на правомощието по чл.18, ал.2, т.8 ЗАПСП е преминало върху последния, поради което и той валидно го е упражнил, като е възложил на въззиваемия с договор от 08.08.2020 г. правото да направи творчески подобрения върху сценария на филма с работно заглавие „Животински бесове“ /чл.2, ал.1 от договора/.

Идентични съображения следва да се изложат и по отношение неимущественото право на автора по чл.15, ал.1, т.5 ЗАПСП, предвид че сключеният между него и „Корунд Х“ЕООД договор е в изискуемата се писмена форма и съдържа клауза /чл.7 от договора/ в насока ползвателят на авторското право по отношение на сценария да може да ангажира редактори и драматургични консултанти, на които да възлага отделни части или елементи на произведението – т.е. авторът се е съгласил произведението му да бъде бъда променяно по начин, да не запази целостта си /т.к. се е съгласил да бъде доработвано чрез създаването на отделни части и елементи от трети лица/.

Като е изпълнил задълженията си по този договор, въззиваемият не е нарушил неоснователно авторското право на въззивника, доколкото неговите действия почиват на договорно основание с ползвателя на същото авторско право, на който валидно то е отстъпено от самия автор.

Предвид изложеното, макар от фактическа страна да се установи безсъмнено, че въззивникът-ищец, като сценарист, е носител на авторско право по отношение на сценария за филма, предявените от него искове правилно са отхвърлени, доколкото същият не установи в условието на пълно и главно доказване в хода на производството ответникът – въззивник да е нарушил авторските му права по отношение на създадения от него сценарий.

При неустановяването на такова нарушение и няма основание той да бъде осъден да плати обезщетение на носителя на правото.

Ето защо като правилно, обжалваното решение следва да се потвърди.

По разностите.

Съобразно изходът от спора пред настоящата инстанция и по правилото на чл.78, ал.3 ГПК в тежест на въззивника следва да се поставят сторените от въззиваемия по делото

разноски за заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител, съобразно представения списък по чл.80 ГПК и доказателствата към него за заплащането им в размер на 3 600 лв. с ДДС.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, ТО, 5-и състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 1026/14.08.2023 г., постановено по т.д. № 2655/2021 г. по описа на СГС, ТО.

ОСЪЖДА К. И. И. - ЕГТ ***** от гр.*** да заплати на И. Н. С. - ЕГН ***** от гр.*** сума от 3 600 лв. сторени по делото разноски пред въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБългария, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____